

[Axel Dam.]

men af ens egen Samvittighed og Ansvarsfølelse — virkelig skulde medføre en statistisk Nedgang i Injurieprocesser og Kværlulantprocesser, fordi man ikke kunde indstævne sagesløse Mennesker som tvungne Vidner, saa var dette vel ikke nogen større Samfundsulykke.

Et andet Forhold, som var til Behandling i Kommissionen, men som ikke har faaet noget Udtryk i Lovforslaget, er det faktiske Monopol, som den mægtige Organisation „Dansk Lægeforening“ har forskaffet sig. Netop fordi Lægegerningen er et monopoliseret Erhverv og derfor ogsaa til Gengæld maa betinges af visse sociale Forpligtelser, er det særlig magtpaaliggende, at jus practicandi forbliver et rent personligt Monopol for alle kvalificerede Personer og ikke underkastes en Fagforenings Boykotnings-Bestemmelser. Man vil antagelig i Anledning af, at Lovforslaget ikke tager dette Spørgsmaal op til Behandling, henviser til, at Loven om Arbejds- og Erhvervsfrihed giver fornøden Adgang til at komme uberettiget Fagforeningstyranni til Livs, men denne Lov vil jo blive ophævet, saa snart Socialdemokratiet faar Flertal i begge Ting, hvad der antagelig snart vil ske, takket være Venstres reaktionære Agrarpolitik, som jager en voksende Hær af Vælgere over i de socialdemokratiske Rækker, i alt Fald alle de Vælgere, der ikke har saa meget rent Venstreblod i sig, at de foretrækker at gaa over til Retsforbundet, som er Arvtager af Venstres Frihedspolitik, og som det ærede Medlem Hr. Møltesen med en vis politisk Forudseenhed har betegnet som Fornylelsen i dansk Politik. Det var derfor ønskeligt, om der i denne Lov om Lægegerning blev indsat en Paragraf, der berøvede Lægernes Fagforening dens pavelige Magt til at løse og at binde og til enevældigt at raade over — ikke *Himmeriges* Nøgler, men Nøglerne til Sygekassepraksis og til Hospitalsstillinger. Det kunde ske uden at forøge Paragrafferens Antal, nemlig ved til Gengæld at stryge Lovforslagets § 19. Ligesom andre af de ærede Ordførere mener jeg, at denne Paragraf er et underligt Amfibium, selv om jeg ikke vil bruge det Udtryk om den, som det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen ikke brugte, men alligevel brugte. Desuden er der den Mærkelighed ved denne Paragraf, at den kun handler om urigtig Reklame, men intet siger om det langt vigtigere, nemlig hvorledes der skal forholdes, hvis Reklamen er rigtig, og altsaa autoriserede Læger virkelig har villet tage Ansvaret for i visse Tilfælde at anbe-

fale en Kvaksalver, hvad der ingenlunde er et utænkeligt Tilfælde. Han kan f. Eks. gøre det ud fra den Betragtning, at Patientens Tro paa Kvaksalverer kan have en suggestiv helbredende Virkning, hvad det ærede Medlem Fru Elna Munch ogsaa var inde paa.

Om Lovforslaget som Helhed maa jeg altsaa udtale mig anerkendende, selv om det paa nogle Punkter kan vinde ved en Udvalgsbehandling, der tager Mindretallets Betænkninger op til en fornyet Overvejelse. Hvad vi fra vor Side særlig paa-skønner i dette Lovforslag, er Tendensen til overalt i saa stor Udstrækning, som man har turdet vove det, at foretrække Ansvarlighedsprincippet fremfor Forbudsprincippet. Paa eet Punkt tror jeg dog, man burde være gaaet videre med Ansvarskravet, hvis man ikke her ligefrem vil gaa til Forbud, nemlig med Hensyn til Behandling af Børn og andre umyndige og umyndiggjorte. Man har aabenbart Frygt for at gaa strengere frem her for ikke at komme i Konflikt med Forældreretten. Denne Forældrenes Ret til at være deres Børns Værge kan ingen have en varmere Interesse for end Retsforbundet, men vi har en lige saa stor Interesse for Børnenes Ret og mener, at Samfundet, jeg vil her sige Staten, som Retsværner maa træde til, naar Barnets Ret krænkes ved Vanrøgt, selv om dette sker fra Forældrenes Side. De Tilfælde, hvor myndige Personer vil udsætte deres eget Helbred, og det ikke medfører nogen Risiko for andre, bortset f. Eks. fra Smittefare, kan det offentlige ikke drage ind under sit Formynderi, men hvis man vil udvide Forældreretten til at give Forældrene samme Raadighed over deres Børns Helbred, som de har over deres eget, bør det i hvert Fald ledsages af en tilsvarende Udvidelse af deres Ansvar, saaledes at de behandles som Kvaksalverens medskyldige, hvis der bliver Ansvar at gøre gældende for den Skade, som denne maatte have forvoldt Børnene ved urigtig Behandling af dem. Naar jeg i denne Forbindelse bruger Ordet „Skade“, er det for at pointere, at jeg slutter mig til de Ordførere, der har fremhævet, at Udtrykket „Udsættelse for Fare“ er for vagt til uden nærmere præciserende Bestemmelse at skulle være et Straffegrundlag, hvor ingen paaviselig Skade er sket.

Hermed skal jeg ogsaa fra vor Side anbefale Lovforslaget til velvillig og saglig Udvalgsbehandling.

Mads Larsen: Det er et stort og betydningsfuldt Lovforslag, som vi behandler; og